

L. VERNÉUIL : «*Ἡ ἀδελφή μου κ' ἐγὼ*».
(Θίασος Κυβέλης).

Ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου εἶν' ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἔργα του ἀπὸ τὰ πιὸ ἐξοικειωμένα μὲ τὴν ἑλληνικὴ σκηνή. Ὅ,τι τὰ ἔχαραχτήριζεν ὄλα, δὲν εἶναι οὔτε τὸ βάθος, οὔτε μιὰ καθωρισμένη καὶ ἀντικειμενικὴ διάθεση τοῦ συγγραφέα νὰ στρέψῃ τὴ σάτυρά του πρὸς μιὰ ὁποιαδήποτε πλευρὰ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Εἶναι γεμάτα ὁμως ἀπὸ κωμικὰ εὐρήματα—καὶ σ' αὐτὸ ἴσως χωρεῖ κάποια σύγκριση μὲ τὰ λιμπρέτα τῶν «καλῶν» βιεννέζικων ὀπερεττῶν—γι' αὐτὸ καὶ παρακολουθοῦνται εὐχάριστα.

Σ' αὐτὸ του τὸ ἔργο ὁ Βερνέιγ προσπαθεῖ νὰ παραβεῖ τὸν κανόνα. Κάτι δοκιμάζει νὰ δείξει, κάτι θέλει νὰ πεῖ: Ὅτι ὁ μικροαστὸς μὲ τὴν ἀριστοκρατία δὲ μπορεῖ νὰ συμφιλιωθεῖ ψυχικὰ παρ' ὅλες τὶς ἐνδεχόμενες συμπάθειες ποὺ μποροῦνε νὰ τὸν συνδέουν, ὅτι τὸ «ἀνέβασμα» εἶναι τόσο δύσκολο, ὅσο καὶ τὸ «κατέβασμα»... Μὰ ὁ Βερνέιγ ἢ δὲν καταλαβαίνει τὴ βάση τῆς διαφορᾶς, τὴν αἰτία τῆς ἀσυμφωνίας, ἢ σὰν ἔξυπνος ἀστὸς τὴν παρασιωπᾷ μὲ κωμικὲς γαρνιτούρες. Καὶ στὸ τέλος, ἢ λύση, παίρνει. παρ' ὅλα τὰ ἀστεῖα ἐπεισόδιά της, μιὰ σοβαροφάνεια ποὺ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσει ὅτι ὁ συγγραφέας κατέβαλε μεγάλες φροντίδες γιὰ κεῖνο ποὺ θέλει νὰ μᾶς ἀποδείξει. Δυστυχῶς... ὅσοι συνειθίζουν νὰ ἐξετάζουν ὄλα τὰ πράματα στὴν οὐσία τους καὶ ὄχι ξώπειτσα, ἀνερευνώντας πάντα τὴν ἀρχικὴ αἰτιολογία τους, δὲ μποροῦνε νὰ πεισθοῦν μὲ τὴν κωμικὴ ἐπιχειρηματολογία τοῦ συγγραφέα...

Ὅ,τι ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ σχετικὰ μὲ τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν εἶναι ἡ ἐκπληκτικὴ ἀποκάλυψη τοῦ τύπου Βεάκη Λέμε: «τύπου» γιὰτὶ ὁ ἀριστὸς ἠθοποιός, μολονότι στὸ καλλιτεχνικὸ του στάδιο γνωρίζει μόνον θριάμβους, διατήρησε ζηλότυπα ἓνα Βεάκη ἀποκλειστικὸ καὶ κάτω ἀκαμπτο. Ὁ ρόλος του στὸ ἔργο αὐτό, μᾶς δείχνει τρανὰ πὼς ὁ Βεάκης κλείνει ἀρετὲς ἀκόμα ἄγνωστες κι' ἀνεκμετάλλευτες ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. (Μιὰ τέτοια παρατήρηση μᾶς γεννήθηκε κι' ὅταν τὸν πρωτοείδαμε στὸν «Ἀρλεκίνο Βασιλιά»).

ἄ. ζ.